

MARIJINO UZNESENJE

List župe Uznesenja Blažene Djevice Marije – Stenjevec
Br. 1 (52), veljača 2017.

Dragi župljani,

početkom mjeseca proslavili smo blagdan Svijećnice ili Prikazanja Gospodinova. Taj blagdan proistječe iz božićnog vremena, a upućuje na vazmeno vrijeme povezujući božićno otajstvo s vazmenim: novorođeni Isus, sin Marijin i Sin Božji došao je na svijet da za naše spasenje bude prikazan i žrtvovan kao vazmeno janje. On je ona Svjetlost istinita koja je došla na svijet da prosvjetli svakog čovjeka, **SVJETLOST NA PROSVJETLJENJE NARODA.**

Mučeniče sveti Kristov, utječem se Tebi, sada moli za svakog Hrvata da nas nikad zlo ne savlada. Zagovaraj nas pred Bogom da bi uvijek vjerni bili Svetoj vjeri pradjedova i međusobno se ljubili. Čuvaj našu rodnu grudu, djecu, stare i sve mlade. I Hrvate u tuđini da se vrate domovini. Blaženiče Alojzije, budi uzor cijeloj Crkvi i svjetlo koje uvijek svijetli da ga tama ne zamijeni.

EVANĐELJE: 5. NEDJELJA KROZ GODINU

5. NEDJELJA KROZ GODINU, 5. veljače 2017.

EVANĐELJE: Lk 5, 1-11

U ono vrijeme: Dok se oko Isusa gurao narod da čuje riječ Božju, stajaše on pokraj Genezaretskog jezera. Spazi dvije lađe gdje stoje uz obalu; ribari bili izašli iz njih i ispirali mreže. Uđe u jednu od tih lađa; bila je Šimunova pa zamoli Šimuna da malo otisne od kraja. Sjedne te iz lađe poučavaše

mnoštvo. Kada dovrši pouku, reče Šimunu: »Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov.« Odgovori Šimun: »Učitelju, svu smo se noć trudili i ništa ne ulovismo, ali na tvoju riječ bacit ću mreže.« Učiniše tako te uhvatiše veoma mnogo riba; mreže im se gotovo razdirale. Mahnuše drugovima na drugoj lađi da im dođu pomoći. Oni dođoše i napu-niše obje lađe, umalo im ne potonuše.

Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: »Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!« Zbog lovine riba što ih uloviše bijaše se zapanjio on i svi koji bijahu s njime, a tako i Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, drugovi Šimunovi. Isus reče Šimunu: »Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!« Oni izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim.

STEPINČEVO

Ksenija Čičak

Dana 10. veljače slavimo Stepinčevo, spomendan blaženog Alojzija Stepinca, zagrebačkog nadbiskupa, kardinala i mučenika. O njemu slušamo kroz razne medije – koliko toga je učinio za svoga života, iako postoje i oni koji pokušavaju na razne načine osporiti ono za što je zaslužan kardinal Stepinac.

Na internetskoj adresi www.stepinac.zg-nadbiskupija.hr mogu se pronaći sve informacije vezane uz život blaženog Alojzija Stepinca, različiti dokumenti koji prate kardinalov život, ali i svjedočanstva mnogih crkvenih velikodostojnika, uglednih osoba te Stepinčevih suvremenika o njegovu djelovanju. Unatoč brojnim ocrnjivanjima Stepinca u javnosti i u svijetu te mnogim drugim djelima, Crkva jasno zna i vidi tko je zapravo bio nadbiskup Alojzije Stepinac. On je svojim autentičnim

kršćanskim životom pokazao svima kako treba slijediti Božji poziv, bez obzira na sve nedaće koje su ga tom prilikom snašle.

Rodio se 8. svibnja 1898. kao seljački sin, peto od osmero djece Josipa i Barbare Penić u Brezariću pokraj Krašića, u prekrasnom kraju, zvanom „kolijevka biskupa” i „dolina kardinala”.

Kršten je sljedećeg dana imenom Alojzije Viktor. Djetinjstvo je proveo u zavičaju, pučku školu završio u Krašiću, a klasičnu gimnaziju u Zagrebu. U I. svjetskom ratu služio je kao potporučnik, a 1918., nakon zarobljavanja na talijanskoj bojišnici, poslan je kao dobrovoljac u Solun. Bogosloviju je upisao 1924. u Zagrebu, doktorirao na Gregorijani u Rimu, a za svećenika je zaređen 1930. Mladu misu slavio je u crkvi Santa Maria Maggiore; uz njega je bio mlađi kolega i poslije njegov nasljednik na zagrebačkoj nadbiskupskoj katedri i prefekt Kongregacije za nauk vjere, kardinal Franjo Šeper. U slobodno vrijeme posvećuje se karitativnom radu te nadbiskup Bauer na njegovu inicijativu 23. studenoga 1931. ustanovljuje dijecezanski Caritas. Zagrebački nadbiskup koadjutor postao je 1934., a metropolit i predsjednik Biskupske konferencije 1937. Bio je tada najmlađi biskup na svijetu, s 36 godina života i nepune četiri godine svećeništva.

Na Ivanje, 24. lipnja 1934. zaređen je za biskupa u zagrebačkoj katedrali. Nadbiskup ga odmah uključuje u najintenzivniji pastoral prostrane zagrebačke nadbiskupije. Kao pastir Crkve zagrebačke nastoji se što češće izravno susresti s klerom i vjernicima diljem nadbiskupije. Promiče svestranu duhovnu obnovu, osobito euharistijsku i marijansku pobožnost. Na srcu mu je pastoral obitelji i mladih te što aktivnije sudjelovanje vjernika laika u Katoličkoj akciji. Zalaže se za dobar katolički tisak (pokrenuo je katolički dnevnik „Hrvatski Glas”). Potaknuo je izdanje novog cjelovitog prijevoda Svetoga pisma. Osniva mnoge nove župe, njih 14 u samom Zagrebu. Posvuda uključuje u izravni pastoral gotovo sve redove i družbe. U Brezovici osniva prvi karmel u Hrvatskoj. Sa svim hrvatskim biskupima zauzeto planira proslavu 1300. obljetnice veza Hrvata sa Svetom Stolicom (641. – 1941.), što je zbog rata odgođeno sve do proslave na Mariji Bistrici 1984. Za vrijeme II. svjetskog rata, nakon njemačke okupacije Jugoslavije uspostavljena je Nezavisna Država Hrvatska, oslonjena na sile osovine. Stepinac se u to vrijeme ne veže ni uz koju političku stranku ili pokret. Dosljedan u svom rodoljublju, ali nadasve vjeran pastirskom poslanju, sa svom slobodom i neustrashivošću javno osuđuje rasna, ideološka i politička progonstva. I u javnim nastupima i u tolikim pismenim intervencijama hrabro zahtijeva poštovanje svake osobe, bez obzira na rasu, narodnost, vjeru, spol i dob.

Vjeran Evanđelju, neumorno osuđuje zločine protiv čovještva i sve druge nepravde. Odmah po donošenju rasističkih zakona, već u travnju 1941. upućuje najoštrij prosvjed vlastima. Spašavao je progonjene Židove, Srbe, Rome, Slovence, Poljake te Hrvate komuniste. Zbog svega toga, a osobito zbog osuda fašističkih i nacističkih progona, postao je vlastima nepoćudna osoba. Hitlerov je Gestapo pripremio plan da ga ubije, a vlasti su više puta tražile da ga Sveta Stolica makne s nadbiskupske stolice u Zagrebu. Ono što je u to vrijeme bilo jako važno, odbio je inicijativu Titovih vlasti za odvajanje Katoličke Crkve u Hrvatskoj od Svete Stolice. Uhićen je 18. rujna 1946. te izveden pred

Vrhovni sud pod optužbom za suradnju s okupatorom i kvislinškim vlastima te zbog „pokršćavanja” Srba. Iako je obrana opovrgnula optužbe uz više pokušaja svjedočenja Srba i Židova u njegovu korist, proglašen je krivim i 11. listopada 1946. osuđen na 16 godina zatvora, 5 godina gubitka građanskih prava i zapljenu imovine. Nakon pritiska svjetske javnosti, vlasti su ga 1951. iz zatvora u Lepoglavi internirale u župni dvor u Krašiću. Bilo mu je doduše dopušteno slavljenje mise i čitanje teoloških knjiga, ali je držan u potpunoj izolaciji, podvrgnut trajnim ponižavanjima i stresovima, a po svojoj prilici i trovanju, što je umnogome narušavalo njegovo zdravlje. Prema svjedocima, u procesu za beatifikaciju bio je na popisu zatočenika osuđenih na likvidaciju.

Papa Pio XII imenovao ga je 1952. kardinalom, ali nije otišao u Rim jer je postojala opasnost da mu se zabrani povratak u Hrvatsku. U zatočeništvu, i dalje strogo izoliran, razvija apostolat pisanja. Napisao je na tisuće stranica propovijedi i drugih duhovnih sastavaka. Uputio je mnogim biskupima, svećenicima i vjernicima više od 5000 pisama, od kojih je sačuvano oko 700. U pismima, kao čovjek žive vjere i nepokolebljive nade te potpunoga predanja Bogu, naslovnike hrabri, tješi i potiče, osobito na ustrajnost u vjeri i u crkvenom jedinstvu. I u tim pismima, kao i na suđenju i u cijelom zatočeništvu, pokazuje iskrenu ljubav i prema onim osobama koje su ga progonile i nepravedno optuživale.

Molitva za neprijatelje i praštanje svima stalna je tema njegovih izjava i pisama te triju oporuka. Nadbiskupijom je upravljao i kao zatočenik sve dok se nije teško razbolio. Sveto je umro 10. veljače 1960. još za vrijeme izdržavanja nepravedne kazne. Umro je kako se to u mučeničkom rječniku kaže „ex aerumnis carceris” – od „**zatvorskih tegoba**”, ali moleći za progonitelje i s Gospodinovim riječima na usnama: „Oče, budi volja tvoja!” Blaženi Alojzije zaštitnik je Hrvatske, Zagreba, progonjenih ljudi, zatvorenika i bolesnika te mnogih naselja, učilišta, župa, crkava, kapela i ustanova u svijetu i diljem hrvatskih krajeva.

Njegov krepostan život i mučeničku smrt Božji je narod prepoznao i častio već za života, a osobito nakon smrti, unatoč komunističkim zabranama i progonima. Tisuće su svakodnevno posjećivale njegov grob u katedrali, molile zagovor i primale traženu milost. Alojzijevo mučeništvo, hrabrost i postojana vjera u Krista Gospodina učinili su ga glasovitim u cijelom svijetu. Montiranu sudsku presudu poništio je Hrvatski sabor 1992. Papa Ivan Pavao II proglasio ga je blaženikom 3. listopada 1998. u Mariji Bistrici pred velikim mnoštvom vjernika rekavši:

„U osobi se novoga blaženika spaja, da se tako izrazim, cjelokupna tragedija koja je pogodila hrvatsko pučanstvo i Europu komunizmom. On je sada u nebeskoj slavi okružen svima onima koji su, kao i on, dobar boj bili, kaleći svoju vjeru u kušnjama i nevoljama. U Njega danas s pouzdanjem upiremo svoj pogled išćući njegov zagovor.“

U siječnju su svi pogledi već tradicionalno usmjereni prema našim rukometašima. Volimo ih, ljutimo se na njih, plačemo i smijemo se s njima, zajedno proživljavamo sve pobjede i poraze.

Uostalom, naši su rukometaši prije samoga puta u Francusku bili na duhovnoj pripravi jer shvaćaju kako je za uspjeh osim fizičke spreme potrebna i ona duhovna.

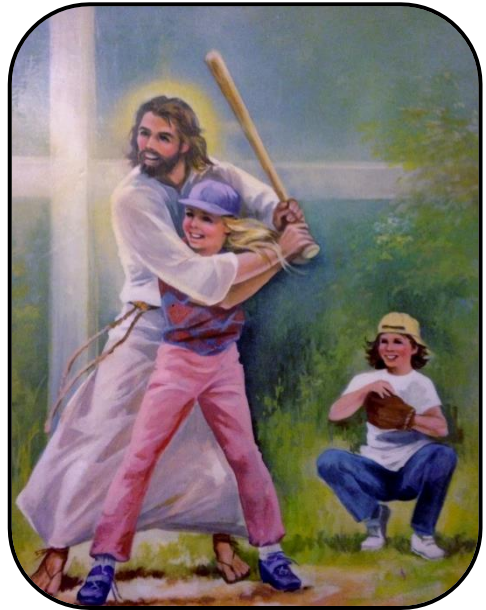
Posljednjih su se mjeseci javnim istupima nekih naših poznatih i uspješnih sportskih lica lomila koplja oko toga idu li vjera i sport zajedno i je li uopće potrebno isticati kakve je tko vjeroispovijesti ako se bavi nekim

zanimanjem koje nije vezano uz Crkvu. No, sport je itekako vezan uz vjeru jer svaki vjernik, koji doista osjeća Krista, ima potrebu širiti Njegovu radosnu vijest svima, pa makar on bio i sportaš po zanimanju. Nametanje, naravno, nikada nije dobro, no osoba koja je upoznala Isusa, zrači tolikom ljepotom da se to uopće ne može sakriti, i da želi.

Sport uz vjeru možemo povezati još na nekoliko načina. Bog nam je dao razne talente; tako je nekima dao talent za određeni sport. Sada je na toj osobi da razvija taj svoj talent i time slavi Boga. Onaj koji vjeruje, misli pozitivno. Ako i izgubi koju utakmicu, zna da je to sve s razlogom i ne ulazi u stanja depresije, ma koliko nekad bilo teško prihvatiti poraz. On zna da nije izgubio zato što „ga Bog ne voli“, „jer su dečki iz suprotne ekipe veći vjernici“.

Bog nema svojega favorita, njegov favorit je svatko od nas, makar i bili najslabiji i s najmanje „bodova“ u tablici. Bog uvijek računa na nas i želi da ustanemo nakon svakoga poraza.

Bog ti govori: „Gledaj u cilj, on je ispred tebe, idi i uzmi ga. Ti to možeš, ja znam da ti to hoćeš, zato i vjerujem da ćeš ti to i imati.“ Bog je tvoj Tješitelj u porazu, Onaj koji te hrabri, Onaj koji prvi navija za tebe i Onaj koji zna da možeš do zlatne medalje – Kraljevstva nebeskog!

Istina je uvijek jednostavna. Možda je teška, mučna, nepristupačna, neprihvatljiva, možda nam se ne sviđa, možda si je ne želimo priznati, ali ona je tu, takva kakva je, monumentalna i jednostavna. I baš u tome je njena ljepota i njena veličina. Njoj ne trebaju velike i šarene riječi, glasna vikanja i dernjave, ona se spoznaje u tišini i samoći, u jednostavnosti srca. Upravo na taj način Isus je kroz svoja poučavanja ljudima pokušao približiti brojne univerzalne istine.

Postavio bi pred ljude istinu, onakvu kakva jest, makar ona bila u suprotnosti s njihovim shvaćanjima, odgojem, kulturnim i društvenim okruženjem – te bi im je pokušao približiti.

Neke od najvećih istina o kojima je Isus progovarao tiču se našeg odnosa s bližnjima. „Ljubi bližnjega svoga kao sebe samoga“, „Ne čini drugima ono što ne želiš da oni čine tebi“, „Što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste“, sve su to poruke koje nam Isus upućuje želeći nam pokazati kako se trebamo ophoditi s drugima. Međutim, te poruke, koliko god jednostavno i lijepo zvučale, tako su teško provodive. Tako je teško ponekad pomoći svom bližnjem, umrijeti u sebi, pogaziti svoj ego i doći do brata čovjeka te mu pomoći svom dušom, svim srcem i umom svojim. Ali, rekao je i Isus kako je jaram njegov sladak i breme njegovo lako. Drugoga uvijek moramo poštovati kao najviši cilj, i to je ono što nam Isus želi poručiti.

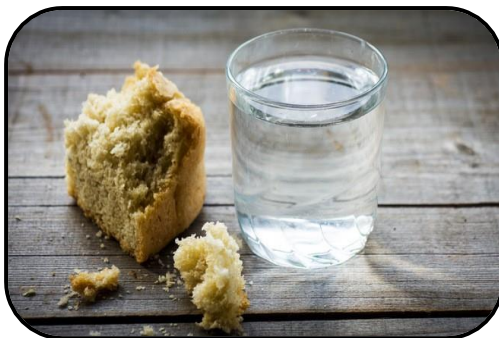
Danas se ljudi svode na brojke, izračune, na određene kvantitativne izvještaje. Čovjek se otuđuje od sebe samog, ali i od ljudi. Prestaje svoga bližnjeg gledati kao čovjeka i počinje ga gledati kao neku prolaznu sjenu, samo kao neki broj, postotak ili redak u novinama. Ljudi danas nemaju više ljudsko lice jedni za druge. I tu ponovo dolaze Isusove riječi koje nas upućuju kako da se odnosimo prema svojim bližnjima. U Isusovu poučavanju svaki čovjek postaje Čovjek, svaka osoba postaje stvorena na sliku Božju i jedinstvena u povijesti postojanja. Svaki čovjek ima svoju veličinu. Tako se i mi moramo ponašati prema svojim bližnjima – to je jedini put.

ODREDBE O POSTU I NEMRSU U ZAGREBAČKOJ NADBISKUPIJI

Prema kanonskim odredbama i odluci zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića o postu i nemrsu u Zagrebačkoj nadbiskupiji u 2017. godini, isti ćemo sljedeće:

Katoličkim vjernicima preporučuje se post i molitva, posebno petkom, kao dragocjeno sredstvo na putu zajedništva s Bogom i služenja

braći ljudima. Stoga je važno da svećenici povremeno na to podsjetite župljane i protumače im kršćansko značenje molitve i posta.

POST i NEMRS obvezuju vjernike na Pepelnicu i Veliki petak. Uzdržavanje od mesne ili druge hrane obvezuje svakog petka u godini, osim ako se petkom slavi neka svetkovina (kan. 1251 ZKP).

NEMRS obvezuje svakog petka, a može se, osim u korizmi, u cijelosti ili djelomično, zamijeniti drugim oblicima pokore, posebno karitativnim djelima, odricanjem od pića, pušenja, zabave, kao i vježbama pobožnosti (kan. 1253; Službene vijesti HBK, 1/1994., str. 10).

Zakon NEMRSA obvezuje one koji su navršili četrnaest godina, a zakon POSTA obvezuje sve punoljetne osobe do započete šezdesete godine života (kan. 1252 ZKP).

U skladu s kanonskim odredbama kardinal Bozanić za 2017. godinu podjeljuje oprost od nemrsa u slučajevima kad vjernici petkom izvan korizme sudjeluju na vjenčanju, sprovodu ili nekom drugom obiteljskom slavlju (kan. 87, § 1 ZKP). Svi koji se budu koristili navedenim oprostom posvjedočit će nekim drugim dobrim djelom svoje poštovanje prema Isusovoj muc i smrti, kojih se posebno spominjemo petkom.

Svećenici su pozvani tumačiti i maloljetnim župljanima pravo značenje pokore te ih poučavati da nisu dužni postiti do punoljetnosti.

ŽUPNE INFORMACIJE

Radno vrijeme župnoga ureda: od utorka do petka: 9-11; 17-19 h

Svete mise: nedjeljom u 7:30, 9:30, 11, 12:30, 18:30

radnim danom u 7:30 i 18:30 (ponedjeljkom nema svete mise u 7:30)

Klanjanje: svakoga četvrtka nakon večernje svete mise

Večernja molitva časoslova: tijekom večernje svete mise utorkom i petkom

Sakrament ispovijedi: radnim danom pola sata prije svete mise te svake nedjelje tijekom svetih misa

Susreti mladih: nedjeljom u 20:15

Ministrantski sastanci: subotom u 10 h

Vijesti iz župe i ostale informacije potražite na župnoj mrežnoj stranici:

www.gospastenjevecka.hr

PEPELNICA – POČETAK KORIZME

1. ožujka 2017.

Na blagdan Pepelnice, svećenik posipa kršćane pepelom uz riječi:

„Spomeni se čovječe da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti.“ ili

„Obratite se i vjerujte Evandjelju!“

PRIJENOS SVETE MISE NA HTV-U

U nedjelju **12. veljače** svete mise bit će u 7:30, 10, 11:30, 12:30 i 18:30.

Sveta misa u 10 sati prenosit će se na HTV-u.

Listić izdaje: Župa Uznesenja Blažene Djevice Marije – Stenjevec

Stenjevec 9, 10090 Zagreb – Susedgrad

Tel. i faks: (01) 3732-729; **mob:** 099/4469-166

E-mail: gospastenjevecka@inet.hr

Web: www.gospastenjevecka.hr

Župnik: preč. Vjekoslav Meštrić

Listić uređuju: Neven Škrlec, Petra Bičanić, Petra Veršec, Ivan Fedor, Filip Fišić, Trpmir Stary, Ksenija Čičak

Lektor: Jelena Učović